ה׳ יברך בשלום

למנהגי הדור וראשיו, זקני הדור ודורשיו, בחוריו וגם ישישיו, חכמי חרשיו ונבוני לחשיו, איש איש לפי כבודו, וכפי
תפארת הודו, ובייחוד להרב המופלג ר׳ ל׳ ב׳ ן׳ ד״ר L. Löwe נ״י
כבוד אומר כלו, יהי שלום בחילו, והשקט ובטחה בהיכלו.

לפנים זאת בישראל אם פרח הודון וצץ המטה להפריד לכבות כני ישראל להדיחם ולהסיחם מקשר אמיץ האמונה או מאחת ממצות ה׳, וגבר מחליק על רעהו להקשיב אל רעיונות ודונים המטים עקלקלותם מארחות עולם והררי ער אז קמו אנשי חיל ואספו אספה וכאנשי מלחמה עלו על החומה לגדור הפרצות לחזק הבריחים בל יפול מבצר משגב האמונה ביד עריצים. — ומה גם עתה אשר בקיעי עיר דוד רבו גם רבו, ופריץ ההיות יעלנה לשום מרמס כטיט חוצות כל מחמדי אל, שוהם יקר וישפה, ויחחרו כתי אל לנתוץ ולנתוץ אבן מקיר וכפים מעץ; ומאין יבוא עזר והרפה לעם ה׳ ולשיות נדחות אם חכמינו ונבונינו טומנים ידיהם בצלחות, ולא יחזק איש ביד רעהו לאמור קומו ונעלה לאמץ הנכשלים לחזק ידים רפות ולאמור לציון זה הדרך העולה בית אל?

פגעי הזמן ותחלואי הרשעה כבר הוציאו כלי חבלם — והנה נפלה קרן ישראל, גן ה׳ הנטועה מצמחי קדם היתה למדרס רגל מבחר וטוב לבנון נפל ביד עריצים ואין מעצר לרוחם הקשה; יצאו מקרבנו נערי חסרי לב; להסיח ולהדיח את ישראל, קמו בעזות מצח וזדון לבבם ושלחו ידם בתורת ה׳, ובראש המיות חקקו חקקי און לאמור ננתקה מוסרותיה, נשליכה ממנו עבותיה, (Frankfurter Journal No. 177) ואף ברית קודש נעבירה מעלינו; חלפו תורות וחוקי עולם ואת בריתו ה׳ הפרו בדברי הבל ורעות רוח, באמרם „לא נתנה מילה כי אם לאברהם אבינו ולא נישניה בסיני, (Frankf. Journal Beilage No. 188). והופשה ניהנה לכל איש ואיש לעשות הטוב והישר בעיניו לחלל השבת ולהפר ברית מילה ביד רמה,״ שני מצות הראשיות ועמודי התוך אשר כל בית ישראל נשען עליהם, יפלו בחרעובות לשונם ובכל זה בשם ישראל יכנה, ומקהל ה׳ לא יגרע. וכבר קם הורינו ומורינו הגאב״ד מהורר זלמן טריער נר״ו, ולבש קנאה כמדו ועמד ואסר במכתב לפני שרי העיר, „המילה היא אות ברית קודש לנו ולבנינו עד עולם והחיוב למול לא לבד על האב כ״א גם על הב״ד ועל כל אחד ואחד מישראל, והאב אשר מתהלך באשמיו, ואינו מניח למול את בנו בשאט בנפש מזדון לבו מכפירת התורה הוא מין ואפיקורס ויצא מכלל ישראל ופסול לעדות ולשבועה״. אלה דבריו אשר דבר וכתב בפומבי, ועשו רושם בלב השרים והחוקקים והשקט העיר משאון עריצים, עד אשר יצא מעין טשחת מתוך הערה ויגרשו טימיו רפש וטיט להכשיל נערים בחוץ וזקנים ברחובות ויריצו אגרות מלאות גידופים והירופים על תורת ה׳ ומצותיו, ופשחה הסספחה בערת ישראל, יצאה אש ומצאה קוצים, והאכל בקצה המחנה ואיש אחר מקציני עיר לקח שמץ מנהו וקם במרד ולא מל את בנו, ואמ״ו הגאב״ד נר״ו קנא קנאת ה׳ ואור חלציו לצאת בקרב נגד המחחרשים וצוה אל ח״מ לכתוב בשמו אל ראשי וחכמי ישראל אשר לבבם שלם עם ה׳ ותורתו לחוות דעתם בכלל על כת הנ״ל ובפרט כדת מה לעשות באיש מתהלך באשמיו ובזדון לבו לא מל את בנו לחלל שם ה׳ ותורתו הקדושה אשר נתנה לנו למורשה, איש איש כרוב חכמתו וכרוחב בינתו במחק שפתו ובנעם מליצתו בלשון ארצנו או בלשון הקודש, להכות זדים ברוח פיו, וברוח שפתיו יתמו חטאים, והיו לאחדים ביד אמ״ו הגאב״ד נר״ו לפזר אמריהם בעדת ישורון ולהגיד דבריהם לבית יעקב למען ישמעו וילקחו מוסר, ויראו כי עצת חטאים היא המפחדת אותם לסור מאחרי ה׳, אף להיות לנו לכסות עינים לפני מלכי ושרי ארץ. —

ועתה הרי ישראל! אליכם נשא עינינו חושו קומו והתחזקו בעד אמונתנו ותורתנו הקדושה, ההלצו חשים, וצאו גם אתם לעקור צמחי ראש ומרורות אשר פרחו בכרם ה׳, ולהשקיט עצת נפתלים, לטען ישמע העם לקול המורים ודבריכם יהיו לעזר ולסעד לדברי אמ״ו הגאב״ד, לגדר הפרצות ולהקים ההרסות, ויצא האמת כאור נוגה וכשמש בצהרים, והאמונה תעשה ברים ותשלח פארות, בעל כנפיה בנים יולדו וכולם ידעו את ה׳ ותורתו למקטנם ועד גדולם, ועיני מעכ״ת הרב נר״ו ועינינו תחזינה שבר פושעים והטאים יחד וכית ה׳ נכון בראש ההרים.

דברי ידידכם הכותבים בפקודת אמ״ו הגאב״ד נר״ו זקן ובא בימים, ונאסף כחו לכשוך בעט סופר אבל מפיו קרא אלינו לכתוב בשמו ככל האמור למעלה.

פרנקפורט דאיין עש״ק ב״ו תמוז התר״ע

הק׳ צבי אשר הלוי

ARC 4° 792 / C1-60